

Малцината сегашни стари абаджии сж живи свидетели на нѣкогашния тѣхенъ цвѣтущъ занаятъ въ града ни. А днесъ този занаятъ е на изгасване, неговитѣ представители сж жалки останки отъ предишния мощенъ еснафъ. Тѣ се броятъ на прѣсти: най-стариятъ отъ тѣхъ е баща ми, следъ него Христо Станчевъ, Цоню Добревъ, Дочо Станчевъ, Петко Хинковъ, и Ив. Лазаровъ. Последнитѣ петима по възраст се движатъ между 49 и 70 години. Съ работата си днесъ тѣ едва смогватъ да посрещнатъ най-необходимитѣ си нужди. А причината за упадѣка на тѣхния занаятъ е отъ политически и общественъ характеръ. Следъ балканската война на абаджиитѣ се отне възможността да продаватъ стокитѣ си въ Турция, поради настѣпилитѣ неприязнени отношения между насъ и турцитѣ. Освенъ туй, голѣма частъ отъ турското население у насъ се пресели въ отечеството си. А знае се, че нашитѣ абаджии продаваха стоката си повече на турци. Та по необходимостъ бѣха принудени да намалятъ твърде много обсъга на своята търговия и да се задоволятъ съ мѣстното население тукъ и изъ околията. Но въпрѣки това, занаятътъ все още се крепѣше и поддържаше бодръ духовеѣ имъ до 1920—1925 год.; и тѣ все още успѣваха да се справятъ съ тежеститѣ на живота. Отъ тогава насамъ до днесъ абаджийството съ бѣрзъ ходъ крачи назадъ, главно поради силното влияние на града върху селото. Последното се стреми да догонва града, покрай другото, и въ носията. Селянитѣ се изпреварваха да замѣнятъ широкитѣ си и удобни за работа дрехи (потури, аба и пр.) съ тѣснитѣ панталони, жилетка и т. н. Сѣщото явление се забелязва и съ женитѣ въ село. И сега тамъ рѣдко се срѣща мжжъ или жена облѣчени въ народна носия. Ще дойде день, когато последната съвсемъ ще изчезне, ако поменатото явление върви съ сѣщата бѣрзина.

При посоченитѣ обстоятелства е ясно, защо останалитѣ живи, 6 души, абаджии нѣматъ при себе си никакъвъ замѣстникъ или помощникъ. И когато всичкитѣ тѣ единъ следъ другъ се изнижатъ отъ свѣта, ще отнесатъ съ себе си своя занаятъ и това, което знаятъ за него. Тогава, ако нѣкой рече да надникне въ историята на нашия градъ и поиска да знае, както представлява отъ себе си абаджийскиятъ еснафъ и какво е неговото значение, напраздно ще зове сѣнкитѣ на покойницитѣ. Затова, докато още не е станало късно, нека се възползуваме отъ показанията на живитѣ дейци отъ тоя еснафъ. А тѣзи показания говорятъ, че нѣкога, презъ турско робство, па и дълго време следъ освобождението ни, абаджийството е заемало едно отъ първитѣ мѣста между другитѣ занаяти и е играло видна роля въ културния подемъ на Севлиево. Казаното ще се изтъкне по-долу.

Нашитѣ абаджии, плѣзнали съ стокитѣ си по разнитѣ краища на родината ни, та чакъ до Цариградъ и Анадола, сж се славѣли съ изкуството въ работата си и съ своята чест-